

ก่อนรัก

คุณรักนงใจ

เพทายสีฟ้า

ป่วนรักลูกสาวคนกลาง

ลิขสิทธิ์ © วรบุษ ภัทติยมงคลกุล

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

แต่งโดย แพทยสีฟ้า

พิสูจน์อักษร ธารทิพย์ ประจักษ์บรรจง

บท ลิงกีตาร์ เวสปีอารีโอ

ไม่ว่าจะผ่านกี่ยุคกี่สมัย กีฬาก็จะถูกขนานนามว่าเป็น ‘ยิวพิเศษ’ ทำให้ มนุษย์นี้มีพละนาถมายั้แข็งแรง นำมาซึ่งความกล้าหาญ ความมีไหวพริบที่ดี การ สร้างสรรคใในความคืด ก่อสติและสมาธิ นำไปสู่ความเชื่อมั่นในตัวเอง และยั้ตั้ง ภาวะผู้นำที่อยู่ใในตัวของแต่ละคนให้โดดเด่นขึ้นมา

อีกทั้งกีฬาก็ยังถูกยกย่องให้เป็นสื่อกลาง การเชื่อมโยงประเพณีและ วัฒนธรรมใในแต่ละฟากทวีปของสังคมมนุษย์ ที่ช่วยสร้างสรรค์ให้มีน้ำใจ แม้กระ ทั้งหลอมรวมความรู้สึกให้ผูกพันจนเกิดเป็นความรัก

นวนิยายเรื่องนี้ ผู้เขียนขอตั้งมณฑลเสน่ห์ของกีฬาเทนนิส ที่พรหมลิขิตได้ ให้กามเทพแผลงศร โดยใช้ลูกเทนนิสเป็นสื่อ นำ ‘หัวใจ’ อีกทั้งยั้เอาไปส่งถึงมือ หญิงสาว โดยมีชายหนุ่มที่เป็นเจ้าของลูกสักหลาด ขอตั้งหน้าตั้งตาป่วนกันซั้ๆ หน้าอีกด้วย

เมื่อความรักเป็นสิ่งที่ทุกคนตามหา บางครั้งก็ทำราวกับว่าจะไม่มีวัน หมด บางคราก็คิดว่ารู้จักคำๆ นี้ดี แต่กลับกลายเป็นหยิบคว้าความว่างเปล่า ทั้งๆ ที่ไม่ต้องใช้เหตุผลที่ร้ายลั้อมอยู่มากมาย เพียงแค่ขอสัญญาของ

ความรู้สึก ที่จะตอบความหมายของทุกๆ อย่างที่อยู่บนเส้นชีวิต

เหมือน 'ความรัก' และ 'เกมกีฬา' ที่จะต้องเติมพันด้วยความเสี่ยงอันมากมาย และ 'หัวใจ' ของความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ ก็อยู่ที่รู้คุณค่าของคำว่า 'แพ้' หรือ 'ชนะ'

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณมารดาผู้ให้กำเนิด ขอขอบคุณเวปเด็กดีที่เป็นสื่อกลางและให้โอกาสสำหรับผู้เขียน สุดท้ายขอขอบคุณทุกๆ ความรู้สึก ที่เป็นแรงใจให้มุ่งมั่น ก้าวเดินต่อไป บนเส้นทางตัวอักษรนี้

นิยามของผู้เขียน 'อักษร' ทุกตัวเสมือนดาบสองคม จึงเป็นหน้าที่ของ 'นักเขียน' ที่ต้องถ่วงทอด้วยจิตสำนึกในความรับผิดชอบต่อสังคม หาก 'อักษร' ตัวใดส่งผลกระทบต่อบางแง่บางมุมในความรู้สึกของผู้อ่าน 'ผู้เขียน' ขอโน้มรับคำติชมไว้แต่เพียงผู้เดียว

การแข่งขันเทนนิสระดับโลก ย่อมไม่พลาดที่จะมีนักเทนนิสมากมายหลายตาเข้าร่วมชิงชัย เพื่อเก็บคะแนนสะสมไว้ สำหรับอันดับมือวางของโลก พร้อมๆ กับ ดึงดูดผู้คนให้เข้ามาร่วมเป็นพยาน ไม่ว่าจะแก่นักข่าว ผู้สนับสนุนต่างๆ อีกทั้งคลื่นลูกหลังที่กำลังจะก้าวเข้ามาในวงการลูกสักหลาดนี้

สนามเทนนิสสี่เหลี่ยมผืนผ้าอยู่ภายใต้หลังคาขนาดใหญ่ ถ้ามองจากทางด้านบนลงไป ก็เหมือนเป็นมนต์เสน่ห์ชวนให้หลงใหล เพราะเจ้าลูกสักหลาดสีเขียวอ่อนที่กำลังกระดอนข้ามตาข่าย จากการออกแรงหวดผ่านหน้าแร็กเก็ต¹ ของสองนักกีฬาหนุ่มรูปร่างแข็งแรง ซึ่งโดดเด่นอยู่คนละฝั่งสนาม สว่างามในชุดนักเทนนิสที่ออกแบบได้อย่างลงตัวกับสีรีระ

แนวแถวที่นั่งบนอัฒจันทร์ เต็มไปด้วยผู้คนที่กำลังชมการแข่งขัน และอยู่ท่ามกลางบรรยากาศที่ลุ้นระทึก เมื่อเกมแข่งขันกำลังขับเคี่ยวกันแต้มต่อแต้ม ซึ่งต้องอาศัยสมาธิจาก ‘ความเจียบ’ ในสนาม เพื่อให้ นักเทนนิสที่กำลังตีลูก สร้าง

---

1 ไม้เทนนิส

จังหวะได้อย่างสมบูรณ์

การโต้ใส่กันอย่างเหนือชั้น ได้สร้างความตื่นเต้นให้กับผู้ชมบนอัฒจันทร์ โดยแต่ละสโตรค² นั้น ดึงให้ทุกใบหน้าหันตามลูกเทนนิสอย่างพร้อมเพรียง จนมองดูคล้ายถูกสะกดจากมนต์ของเจ้าลูกกลมๆ เล็กๆ ในสนาม

‘ตึกๆ’

เสียงลูกเทนนิสกระทบพื้นสนาม...ทุกคนตบมือให้กับฝ่ายได้แต้ม เป็นมารยาทที่ดีของผู้ชม

บรรยากาศในสนามแข่งขันยังสนุกและตื่นเต้น เพราะเหมือนได้ลุ้นอยู่กับเกม และได้เห็นฝีมือของนักเทนนิสคนโปรด

กรรมการตัดสินที่นั่งอยู่บนเก้าอี้สูงตรงกลางริมสนาม ก็กำลังขานแต้มที่ฝ่ายเสิร์ฟ เพิ่งจะตวัดไฟเรดวินเนอร์³ สวนกลับจากทำคอร์ท⁴ ของตัวเอง ไปลงปลายเส้นของอีกฝ่าย

นักเทนนิสทั้งสองเดินกลับมา นั่งที่เก้าอี้ริมสนาม เป็นกติกากการพักระหว่างเกมในแต่ละเซต⁵ เพื่อจะได้รวบรวมสมาธิทบทวนการเล่นในเกมที่ผ่านมา อีกทั้งเตรียมวางแผนการรับและรุกในเกมต่อไป

เมื่อการแข่งขันกลับมาดำเนินต่อ ภายใต้ความรวดเร็วของฝีเท้า ที่ต้องอาศัยความแข็งแรงของร่างกาย เพื่อการต่อสู้ในแต่ละสโตรคของเกมที่กำลังวัดใจซึ่งกันและกัน อีกทั้งต้องอาศัยปฏิภาณไหวพริบที่เฉียบคม สำหรับแก้เกม เฉพาะหน้าที่จะเกิดขึ้นเพียงเสี้ยววินาที

---

2 การตีลูก

3 การตีลูกตามหน้ามือและได้แต้ม

4 สนาม

5 การแข่งขันเทนนิสจะแบ่งออกเป็นเซต แต่ละเซตจะแบ่งเป็นเกม

ลูกสักหลาดวิ่งข้ามตาข่ายอีกครั้ง จากการตีแบ็คแฮนด์วินเนอร์⁶ ผ่านคู่แข่งที่ขยับขึ้นมากดดันอยู่ตรงหน้าเน็ต⁷ ก่อนที่เจ้าลูกกลมๆ จะม้วนลงตรงปลายเส้นพอดิบพอดี หากเสียงค่านจากกรรมการ ทำให้คนที่ควรจะได้แต้มยื่นเท้าเอวอยู่กลางสนาม

ไซอา เมซีส นักเทนนิสหนุ่มลูกครึ่งกรีซฝรั่งเสสส่งสัญญาณขอคุณภาพเพื่อยืนยันแต้มของตัวเอง แต่เหมือน 'ไซคร้าย' ที่มีบางอย่าง ทำให้ภาพเกิดสะดุดและการโต้เถียงก็เริ่มต้นขึ้น ท่ามกลางผู้ชมที่กำลังสงสัยกับแต้มสำคัญเช่นกัน

'ฮือฮาๆๆๆ'

เสียงดังจากแนวแถวอัฒจันทร์ด้านหน้า หลายคนทำสัญญาณมือให้เห็นว่าลูกกลิ้งเส้น พร้อมๆ กับตะโกนบอกกรรมการ

นักเทนนิสหนุ่มเดินไปหากรรมการที่นั่งบนเก้าอี้สูง เหมือนเขากำลังเจรจาอะไรสักอย่าง ก่อนจะเดินกลับมายืนใกล้เก้าอี้หนึ่งพัก

'ปังๆๆๆ'

เสียงทุบแรกเกิดขึ้นที่สนามดังลั่น ซึ่งคนทุบก็ตั้งใจที่จะระบายอารมณ์โมโหเต็มที่ ทำให้ลูกเทนนิสที่ถืออยู่ในมือหลุดตามแรงทุบของตัวเองไปด้วย

คนหยุดหงุดหงิดยังสบถเสียงใส่กรรมการอย่างอารมณ์เสียสุดขีด หากก็สายสายตามองหาลูกเทนนิสที่เกรงว่าจะลอยไปอัด 'ใคร' อย่างไม่ได้ตั้งใจ เพราะที่นั่งติดสนามตรงด้านหน้า เป็นที่เฉพาะแขกพิเศษ ผู้สนับสนุนหลัก สื่อต่างๆ รวมถึงโค้ชและทีมงาน

ชายร่างใหญ่สูงวัยนั่งกอดอกมองนิ่งไปที่คนทุบไม้ พลังสายหน้าเน็ตๆ ให้กับเกมนี้ อย่างเข้าใจความรู้สึกของคนโชคไม่ดี

6 การตีลูกโดยหันหลังมือออกนอกตัวและได้แต้ม

7 ตาข่ายที่ตั้งอยู่ตรงกลางสนาม

ลำโพงกำลังประกาศปรับแต้ม แต่เมื่อนักกีฬาหนุ่มยังไม่ยอมหยุดโดยใส่
กรรมการ ทำให้เกมต้องยุติทันที เหตุจากนักกีฬาโดนไล่ออกจากการแข่งขัน

แม้คนทุบไม้ที่ถูกไล่ออกจากการแข่งขันจะหงุดหงิดอย่างสุดขีด หากก็ยังไม่
พยายามมองหาลูกเทนนิสที่ทำหลุดมือไป ก่อนจะสะดุดกับเจ้าลูกสักหลาดดี
เซียวอ่อนที่อยู่ในมือเรียวบางของผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งนั่งอยู่ไม่ไกลจากกลุ่มทีมงาน

ไม่มีใครสนใจลูกบอลเล็กๆ ที่หลุดออกจากสนามไป เพราะกำลังเสีย
อารมณ์ที่การแข่งขันหยุดลง มีแต่นัยน์ตากลมสวยที่ยังมองแต่ลูกเทนนิสในมือ
ควบคู่กับอาการตกใจระคนตื่นเต้น พอเรียวปากบางคลี้มออกมา ก็ทำให้นัก
หวดหนุ่มนิ่งงัน ก่อนจะแส้รั้งหันกลับไปสนใจสมาธิของตัวเองที่ม้านั่ง

ที่ว่า...ความรู้สึกแปลกๆ ที่พุ่งเข้ามาปะทะ คล้ายแรงจิ้งหะของลูก
สักหลาด ไม่แค่นั้น...หากยังรู้สึกได้ว่ามันกำลังกระดอนไปกระดอนมา แข่งกับ
จิ้งหะแรงเต้นของ 'หัวใจ' ที่ทำให้เขาต้องหันไปมองรอยยิ้มนั้นอีกครั้ง...

แนวแถวของเครื่องออกกำลังภายในห้องฟิตเนสกีฬา ท่ามกลางเสียง
อึกทึกจอบแฉด้านนอกของผู้สื่อข่าวที่มาดักกรอนักเทนนิสหนุ่ม โดยคาดหวังคำ
ชี้แจงเล็กๆ น้อยๆ หรือมากกว่านั้น เพื่อนำไปพาดหัวข่าวหน้าหนังสือพิมพ์กีฬา
ในวันรุ่งขึ้น

หลังเดินออกมาจากเกมเจ้าปัญหาเมื่อครู่ ร่วงสูงเปรี้ยวก็เข้ามาใช้ใน
ความคิดอยู่ในห้องนี้ ก่อนจะนั่งลงบนเครื่องออกกำลังกล่อมเนื้อไถลัดตัว

ใบหน้าชายหนุ่มนิ่งแบบมีเสน่ห์ สอดรับกับดวงตาสีเขียวเข้ม และผมสั้น
หยักศกสีน้ำตาลอ่อน เขากำลังเรียกสติทบทวนตัวเอง โดยเฉพาะต้องทำให้
ยอมรับกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทั้งๆ ที่เห็นว่าลูกนั้นนั่งลงบนเส้น พอหางตาเห็นเงา

จากร่างใหญ่ที่เข้ามาเยือนอยู่ใกล้ๆ

“เฟรม” ไซอาทักทายเบาๆ พยายามตั้งสติ ดึงตัวเองออกมาให้พ้น จากอารมณ์สับสน

ได้ฉายาฟรีเพลย์⁸ การแข่งขันมาเปิดที่โทรทัศน์ในห้อง ขณะภาพกำลัง เลื่อนขึ้นไปบนอัฒจันทร์ ก็เห็นทุกสายตาของคนดูจ้องอย่างลึนระทึก เสียงตบมือดัง ขึ้นในเกมที่เขาได้แต้ม ไม่ต่างกับเสียงให้กำลังใจในขณะที่เขาเพลี่ยงพล้ำเสียแต้ม

พอมีเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้นในสนาม ซึ่งก็เป็นช่วงเวลาที่มืดแปด ด้าน ผสมปนเปไปด้วยความสับสน เขาก็ยังเห็นคนดูตะโกนให้กำลังใจ ซึ่งตรง ข้ามกับตัวเอง ที่เป็นฝ่ายลืมนึกถึงความบากบั่นของตนไป

นักเทนนิสหนุ่มหลับตาหวนทบทวนแรงบันดาลใจ ตั้งแต่วันที่เริ่มจับไม้ เทนนิส ‘ความฝัน’ ที่จะยืนบนสนามเทนนิสระดับโลก และวันที่ได้สัมผัสถ้วย แชมป์เยาวชน

การก้าวเข้าสู่ถนนของการแข่งขันเอทีพีทัวร์⁹ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของนัก เทนนิสอาชีพ ในการก้าวไปแข่งขันในระดับมาสเตอร์¹⁰ และในจุดสูงสุดของระดับ แกรนด์สแลม¹¹ หากภาพฝันร้ายที่คอยตามหลอกหลอนมาตลอดห้าปี ก็มักจะทำ ให้เขาขาดสมาธิและจุดยืนอยู่เสมอ รวมถึงเกมที่เพิ่งผ่านไป

“รู้ตัวหรือเปล่า นายทำให้คนดูตกใจ ทั้งสนามเงียบยิ่งกว่าตอนแข่งขัน ปกติซะอีก” โค้ชเอ่ยขึ้นอย่างให้ข้อคิดมากกว่าที่จะกล่าวตำหนิ เพราะเข้าใจถึง ความรู้สึกของลูกศิษย์ ณ สถานการณ์ตรงนั้น

8 เทปการแข่งขันที่เอามาดูซ้ำ

9 การแข่งขันเทนนิสทั่วไประดับโลก

10 การแข่งขันเทนนิสโลก 9 รายการใหญ่

11 การแข่งขันเทนนิสโลกระดับโลกที่ใหญ่ที่สุด 4 รายการ

“ผมเดินไปหากรรมการบอกให้เล่นเกมนั่นใหม่”

“กรรมการคุมเกมคงไม่เห็นจริงๆ” เฟรมพยายามปลอบ

“ผมก็ไม่อยากทำให้ใครๆ คิดว่า...ผมร้ายกาจอย่างไม่มีเหตุผลเหมือนกัน”

“แล้วอยู่ดีๆ ทำไม่ถึงพิวส์ขาดได้ล่ะ”

“ไม่รู้เหมือนกัน” ชายหนุ่มส่ายหน้า พลังถอนใจเบาๆ ก่อนจะเอ่ยขึ้นอีก
“ทุกครั้งที่ขอคิวเพลย์¹² ก็ไม่เคยคาดหวังอะไรมากนัก รู้แต่ว่าต้องมีสมาธิอยู่กับ
เกมตลอดเวลา แต่ก็ไม่รู้ ว่าทำไมถึงอารมณ์เสียได้ขนาดนั้น”

“นายกดดัน เพราะคะแนนกำลังเบียดกับคู่แข่ง”

“อาจจะใช่” ก่อนจะเอ่ยอย่างแปลกใจกับตัวเอง “เกมกดดันแบบนี้ ก็ใช้
ว่า...ไม่เคยเจอ” เขาหันไปมองไบหน้าที่ได้สูงวัย พลังผ่อนลมหายใจเบาๆ “ผม
ไม่เคยรู้สึกว่าการณ์ตัวเองจะหลุดได้ขนาดนี้ ผมขอโทษกับเรื่องที่เกิดขึ้น”

“ใช่...ในสนามนายต้องมีสมาธิให้มาก ต้องคุมอารมณ์ให้อยู่ อย่าใจร้อน
ฉันท้าใจความรู้สึกของนาย” พุดพลังถอนใจอย่างทำอะไรมากไปกว่านี้ไม่ได้
แล้ว “เอาล่ะ...ตอนนี้...นายมีเรื่องต้องทำก่อน” พอบอกลูกศิษย์เสร็จ ก็ขำเล็งไป
ทางประตูห้องพัก

“พวกนักข่าว” ไชอาเปรยแถมเปื้อนนาย

“นายคงต้องออกไปบอกพวกเขา ว่าเกิดอะไรขึ้น...” เฟรมเตือนอย่าง
เข้าใจสถานการณ์ พลังพยักหน้านิดๆ

“แค่เรื่องในเกม ผมตอบได้อยู่แล้ว เห็นนักข่าวอดนึกถึงพวกที่มาวุ่นวาย
จะขอทำอัตชีวประวัติผมไม่ได้” ยังบ่นแถมหงุดหงิด ก่อนจะถามอย่างเพ็งนี่ขึ้น
ได้ “ตอนทูปไม้ ลูกเทนนิสดันหลุดมือ มันไม่ได้ลอยไปอัตโนมัติหรือเปล่าครับ”

น้ำเสียงคนถามแกมวิตกไม่ยากให้มีเรื่องอีก

“ไม่ทันมีใครสนใจ เพราะกำลังให้กรรมการ ทีมงานบอกว่า...ที่นั่นตรงนั้น เป็นของสื่อ ผู้หญิงที่ได้ลูกเทนนิสของนายไป มาจากวินเนอร์แมกกาซีน” เฟรมนี้กะโรวางอย่าง “ถ้าจำไม่ผิด...แมกกาซีนนี้เคยมาขอพบ...”

ไซอาหลับตาลงอีกครั้ง เขาต้องการตัดภาพความวุ่นวายในสนาม ทั้งหมดออกไป และกลับมาตั้งสติเตรียมตอบข้อสัมภาษณ์ของนักข่าวที่จะต้องระดมตั้งคำถาม โดยเฉพาะความรู้สึกลงในขณะนี้

เสียงจอแจของเหล่านักข่าวภายในห้องรับรองใหญ่ ที่กำลังแย่งสัมภาษณ์นักเทนนิสหนุ่ม ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสนาม โดยมีโค้ชสูงวัยคอยให้กำลังใจอยู่ข้างๆ

“ผมขอโทษกับเรื่องที่เกิดขึ้น”

ความรู้สึกลงนักกีฬาคนหนึ่ง ที่เพิ่งโดนไล่ออกจากสนาม โดยเฉพาะการถูกยึดเหยื่อให้พบกับความพ่ายแพ้ แบบไม่มีสิทธิ์อุทธรณ์ ย่อมไม่ยากตอบคำถามอะไรมากมาย ยิ่งได้ยินเสียงชัตเตอร์ดังควบคู่กับแสงแฟลช ยิ่งสร้างความรู้สึกลงกดดันมากมาย

แต่การเป็นนักกีฬาระดับนี้ ก็เหมือนเป็นคนสาธารณะ แม้จะไม่ได้โดดเด่นถึงขั้นเป็นมือวางติดอันดับต้นๆ ของโลก หากก็ต้องควบคุมอารมณ์ รวมทั้งท่าทางต่อหน้าสื่อมวลชน เพื่อไม่ให้ถูกโจมตีในเรื่องความไม่มีมารยาทกับสังคม

“ผมไม่ยากพาดพิงถึงใคร แต่...ถ้าระบบการทำงานของทัวร์นาเมนต์มีประสิทธิภาพกว่านี้ ผมก็เชื่อว่า...ตัวเองก็ไม่มีข้อข้องใจ ที่จะยอมรับคำตัดสินตรงนั้น” ไซอากำลังให้สัมภาษณ์

ดวงตาสีเขียวเข้มมองแมตซ์รีเพลย์ที่จบบนกล้องของบางสำนักข่าว ซึ่งกำลังถ่ายทอดสด ควบคู่กับบทสัมภาษณ์ของเขา เพื่อให้ทุกมุมของโลกได้รับรู้ถึงความเคลื่อนไหวในวงการเทนนิส

“ผมขอโทษ...สำหรับแมตซ์ที่จบอย่างรวดเร็ว และทำให้คนที่กำลังดูการแข่งขันผิดหวัง” น้ำเสียงทอดต่ำในขณะที่เขย่งถึงขอบผิดพลาดของตัวเอง

ไซอาพยายามคิดว่าควรจะพูดอะไรอีก หากความรู้สึกกดดันเริ่มตั้งลงเรื่อย ๆ เพราะเหมือนเขากำลังถูกคนทั้งโลกประชาทัณฑ์ถึงความผิด โดยที่ตัวเองไม่มีหลักฐานอะไรจะใช้แก้ต่าง

ชายหนุ่มรู้แต่ว่าเริ่มไม่อยากจะนั่งอยู่ที่นี้ เพราะรู้สึกเหมือนตัวเองเหมือนจำเลยเข้าไปทุกที ในขณะที่ร่างสูงเปรี้ยวลุกขึ้นจากเก้าอี้ เสียงฮือฮาในห้องสัมภาษณ์ก็ดังขึ้น

“ข่าวใหม่...มีแมตซ์รีเพลย์จากกล้องสื่อส่งเข้ามา” เสียงตะโกนมาจากนักข่าวหน้าห้อง

“นี่ไง...ภาพนี้...ลูกกลิ้งเส้นพอดิ” คนพูดเหมือนได้เฉลยกับแมตซ์คลุมเครือ “ใครส่งคลิปมา” เสียงตะโกนถามต่อๆ กัน

แมตซ์รีเพลย์ของกล้องนั้นถูกนำขึ้นบนจอภาพ เพื่อให้ทุกคนได้นำเสนอข่าวในอีกมุมสนาม ซึ่งเหมือนเป็นหลักฐานที่ช่วยแก้ต่าง ให้กับนักเทนนิสหนุ่มที่กำลังจะถูกลงโทษจากสื่ออย่างหนัก

“วินเนอร์แมกกาซีน” เสียงตะโกนตอบกลับมามากไม่แพ้กัน

ชื่อที่ได้ยินยอมทำให้นักเทนนิสหนุ่มสะดุดอีกครั้ง เขานึกถึงหญิงสาวตรงที่นั่งของสื่อ โดยเฉพาะตอนยิ้มให้กับเจ้าลูกสีเขียวอ่อน

ไซอาอดยิ้มไม่ได้ บนมุมปากไม่ได้ ก่อนจะผ่นลมหายใจยาวๆ ออกมา

เหมือนอยากเตือนตัวเองในเรื่อง 'ความรู้สึก' แปลกใหม่

ท่ามกลางการแข่งขันเทนนิสที่พร้อมจะกระชากทุกความรู้สึกของทุกคนในสนาม หากมนต์เสน่ห์แห่งเกม ก็กำลังก่อตัวเจียบๆ จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเหมือนกำลังทำหน้าที่ 'ลิขิต' ให้ 'หัวใจ' เดินทางมาพบกัน...

อนาคตที่รออยู่เบื้องหน้า ไม่มีใครสามารถคาดการณ์และให้คำตอบได้ ยิ่งเป็นความรู้สึกแปลกใหม่ที่ไม่เคยคิดว่าจะเกิดขึ้น และยิ่งมาพร้อมกับเหตุการณ์ที่ไม่ได้คาดฝัน...

อากาศยามเช้าสดชื่นแจ่มใส หมอกบางๆ ตะแต่้มแนวทัศนียภาพเมืองคลาสสิกขนาดใหญ่ของประเทศออสเตรเลีย หากผู้ที่ยืนอยู่หลังหน้าต่างกระจกใสบานใหญ่ บนห้องนั่งเล่นของห้องชุดหรูในโรงแรมมีระดับ กำลังถอนใจเบาๆ จากการดูเกมรีเพลย์ที่เกิดขึ้นเมื่อวาน

เฟรมทบทวนเกมที่เกิดขึ้น เพราะนักเทนนิสหนุ่มอยู่ในความรับผิดชอบของเขา ตั้งแต่ยังเป็นนักเทนนิสเยาวชนของประเทศ

ห้าปีก่อนทั้งเขาและชายหนุ่มได้สัมผัสถึงการสูญเสียร่วมกัน จากเหตุการณ์ระเบิดในร้านอาหารที่ยังหาหลักฐานอะไรไม่ได้ ทำให้เพื่อนที่สนิทที่สุดต้องจบชีวิตลงพร้อมกับภรรยา ซึ่งก็คือบุพการีของนักเทนนิสหนุ่มคนนี้

“เห็นปะ... ลูกงตรงเส้นพอดี แต่ภาพดันมาเสียตอนที่ไซชอดู”

แม่รีเป็นแม่ทูนหัวดูแลนักเทนนิสหนุ่มมาตั้งแต่เกิด ร่างท้วมกำลังยื่นเท้าเอวอยู่ไม่ไกลจากรีเพลย์ที่เพิ่งจบไป

“ช่างพอดิบพอดีซะเหลือเกิน” ประชดอย่างให้รู้ว่าเข้าข้างกันขนาดไหน

“แมร์... ห้ามพูดแบบนี้ต่อหน้าไซละ” เฟรมหันไปปราม

“รู้หรือกนะ” ปลายเสียงตัวดี “นักเทนนิสต้องมีความพร้อมต่อเหตุการณ์ เฉพาะหน้าเสมอ ฉันอยากรู้ว่าคุณว่าจะต้องพร้อมรับสภาพถูกโกงคะแนนต่อหน้าต่อตาแบบนี้อีกนานแค่ไหน”

“เรื่องมันสุดวิสัย” เสียงกังวานบอกสั้น หากก็รู้อย่างนี้คืออีกหนึ่งบทเรียน ของลูกศิษย์ตนเองเช่นกัน

“อยากจะรู้ว่าคุณเครื่องมันรวนเองจริงหรือเปล่า” หญิงสูงวัยยังอดสงสัยไม่ได้

“มันผ่านมาแล้วนะ” เฟรมพยายามให้เพื่อนตัวเองสงบอารมณ์

“กรรมการเฮงซวย” ขอตำแหน่งอีกหน่อย

เฟรมหัวเราะเบาๆ พลังสายหน้านิดๆ อย่างที่รู้ว่ายากนัก ที่จะให้ผู้ เสมือนมารดาของนักเทนนิสหนุ่ม หยุดพูดแบบไม่มีคำฝากทิ้งท้าย

‘ก็อ ก ก ก’

เสียงเคาะแทรกจังหวะการสนทนา

ผู้สูงวัยทั้งสองหันไปทางต้นเสียง ซึ่งก็เห็นเจ้าของมือกำลังเอาปากกา แก่กิ่งเคาะกับโต๊ะวางแจกัน ก่อนที่คนทั้งสองจะเลื่อนสายตาขึ้นไปมอง

พอเห็นใบหน้าเรียวสวยที่มาพร้อมกับรอยยิ้มสดใส ควบคู่กับ อากัปกริยาที่ดูเหมือนว่าจะแค่แวะมาทักทายรับอรุณ มากกว่าที่จะเข้ามาร่วมวง สนทนา

“ยัยไอรี...มานี่เลยนะ” แมรี่เรียก พลังก้าวเข้าไปดูข้อมือไว้ทันที

ไอรีตามพลังของหญิงสูงวัย พลังปิดปากหายไปด้วย ก่อนจะ อมยิ้มอย่างรู้สาเหตุของคนทีอารมณ์เสียรับยามเช้า

“แมรี่คะ...ไอรีเพิ่งมาถึงเมื่อคืน ยังง่วงๆ งงๆ อยู่เลยคะ” คนจะโดนได้ เสียงแก้แค้นเหตุผล

“ไซรักเธอเหมือนพี่สาว มีหรือ...เรื่องแบบนี้จะไม่รีบบอกให้เธอรู้ละ” แมรี่
ชวนคนที่กำลังหลิวตาไปทางโค้ชสูงวัย

หญิงสาวหัวเราะเบาๆ เมื่อเห็นเฟรมกำลังส่ายหน้าอย่างปลงๆ ก่อนที่
เธอจะยิ้มล้อเลียนคนที่กำลังเตรียมเอาเรื่องเธออยู่ตรงหน้า

“เสียงทูปไม่ไม่ใช่ดังแค่ในสนามอย่างเดียว แต่ยังดังออกมาถึงข้างนอก
เพราะรีเพลย์ที่ช่วยแก้ต่างให้ไซ ป่านนี้ทางฝ่ายจัดการของทัวร์นาเมนต์ คงกำลัง
ทำหนังสือขอโทษมาทางเรา” ไอรดาเรียบรายงาน เพราะยังไม่อยากโดนลูกหลง
จากเกมนอกสนามตอนนี้

“ดีมาก...ฉันรู้แล้วล่ะว่าทำไมไซถึงรักเธอมาก” คนได้คำตอบอารมณ์ดี
ขึ้นมาทันที

ไอรดาหัวเราะเบาๆ กับใบหน้าที่ยิ้มได้ว่ากำลังยิ้มอย่างถูกใจ ก่อนจะ
หันไปทางชายสูงวัยที่ยืนอยู่ไม่ไกล

“เฟรมคะ...รายการแข่งขันที่สวิสเซอร์แลนด์ ผู้จัดที่นั่นส่งจดหมายมา
เชิญเราคะ”

“เจ้าตัวยากไปหรือเปล่า” เฟรมหันจากหน้าต่างมาถาม ก่อนจะถาม
เผื่อไปถึงเรื่องอื่นด้วย “แล้วเรื่องที่ใครต่อใครมาขอเขียนหนังสือชีวประวัติของไซ
เป็นยังบ้าง”

“เรื่องแข่งที่สวิด ไอร์ยังไม่ได้คุยกับไซ ส่วนเรื่องหนังสือ มีหลายทีอยาก
ได้เรื่องของไซ แต่ไซเพิ่งฝากให้ไอร์ปฏิเสธไปคะ เพราะไม่ชอบให้ใครมายุ่งเรื่อง
ส่วนตัว” หญิงสาวตอบอย่างเข้าใจเรื่องราวดี ก่อนจะหันไปทางหญิงสูงวัย

“แมรี่จะ...ป่านนี้พ่อหนุ่มเลือดร้อนยังฝันไม่เลิกอีกหรือ”

“ป่านนี้ คงเก็บไปฝันต่อบนเครื่องบินแล้ว”

ไอริดาเลิกคิดอย่างแปลกใจ ก่อนจะขำเลื่อมมองคิ้วหนาๆ ของชายสูงวัย
ควบคู่กับเสียงถอนใจ เหตุเพราะนักเทนนิสหนุ่มหาเรื่องมาให้อีกแล้ว

“เรื่องในสนามเพิ่งจะจบไป คราวนี้...จะไปทำให้ประเทศไหนเดือดร้อน”
เฟรมถามเผื่อจะได้ตั้งรับทัน

แม่รีหันไปยิ้มให้หญิงสาวที่ยืนอยู่ด้วย เสมือนเป็นคำตบกลายๆ พลัง
เอียงหน้านิดๆ อย่างให้รู้ว่า ‘ประเทศ’ นี่หญิงสาวต้องคุ้นเคยเป็นอย่างดี

“เอ่อ...” ไอริดารู้เลยว่ากำลังเข้าตัว

“งั้นคงไม่ต้องบอกแล้วว่าใคร...จะต้องไปตามพ่อหนุ่มเลือดร้อน” เสียง
แกมขอร้องหญิงสาวที่กำลังทำหน้าเมื่อย

“เฟรมให้คนอื่นไปแทนไอริดาอะคะ” หญิงสาวค้านเสียงอ่อย

“แน่ใจหรือว่า...ถ้าส่งคนอื่นไป ไชจะยอมกลับ อาทิศย์หน้าเรามีแข่งต่อที่
ปารีส ถ้ามีใครเห็นเจ้าตัวไปเดินอยู่ที่นั่น ต่อให้แกลงข่าวแก้ตัวยังไง ก็ไม่มีทางที่
ใครจะเชื่อ...ไปตามกลับมาที่เถอะ” เฟรมทวนรายการของนักเทนนิสหนุ่ม แต่
น้ำเสียงในประโยคสุดท้ายจงใจบอกหญิงสาว

“คะ” จำยอมด้วยเหตุผลทั้งหมด

ไอริดาหวนนึกถึงวันที่เดินทางออกมาจากประเทศไทย เธอต้องเก็บความ
ทรงจำที่ ‘หวานชื่น’ และ ‘เจ็บปวด’ มาด้วย ตอนนั้นเธอบอกกับตัวเองว่าจะใช้
เวลาที่เหลืออยู่ให้กับการงานในอนาคต โดยที่จะไม่หวนกลับไปแตะต้องกับ ‘ความ
รัก’ อีกเลย

แม่รีมองใบหน้าหญิงสาวคราคร่ำ พอเห็นประกายตาในดวงตาสวยหม่น
ลง ก็อดไม่ได้ที่จะเข้าไปโอบไหล่บางอย่างปลอบโยน

“เรื่องมันผ่านมาห้าปีแล้ว” ปลอบสาวน้อย “อีกอย่าง...ประเทศไทยก็

ไม่ใช่เล็กๆ การที่จะเจอคนบางคน ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ ชักหน่อย” ห่วงใยแถมให้กำลังใจ

“คะ” หญิงสาวรับคำ ก่อนจะเอ่ยขึ้นบ้าง “ไอ้...คงไม่ใช่คร่ำยขนาดนั้นหรอกคะ ก็อย่างที่แม่รู้ว่าแหละประเทศไทยไม่ใช่เล็กๆ และถึงแม้จะเจอกัน เขาคงวิ่งหนีไอ้ไปก่อนที่ไอ้จะทันได้เห็นเขาซะด้วยซ้ำ” พยายามตอบอย่างไม่อยากใส่ใจมากนัก

“รีบไปรีบกลับนะ อยู่ที่นี่มีแต่ตาแก่ วันๆ ทำแต่หน้ายักษ์ ยืนเหมือนผนังห้อง คอยดูนะ...ไซ้กลับมาเมื่อไรเวลาซ้อมน็อกบอร์ด¹³ จะให้มาอัดใส่กำแพงแถวนี้” แม่รีเห็นบ่ใส่เพื่อนวัยเดียวกัน

ไอ้รอยยิ้มกว้างให้กับคิ้วหน้าที่ขมวดใส่คนค่อนข้างอด ก่อนที่เธอจะแอบถอนใจเบาๆ กับเรื่องของตัวเอง เหตุเพราะวันเวลาที่ไกลจากแผ่นดินเกิด ซึ่งตอนนั้นเธอต้องเก็บ ‘หัวใจ’ มาให้ไกลจาก ‘ความรัก’ ที่แตกสลายไปพร้อมๆ กับถ้อยคำบอกลา

หมอกบางๆ ยามเช้าปะปนกับเส้นบางๆ ของสายฝนจากท้องฟ้า ทำให้ทัศนียภาพในรันเวย์ของสนามบินแปลกตา ยิ่งมองจากช่องหน้าต่างของที่นั่งชั้นธุรกิจบนเครื่องบินโดยสารขนาดใหญ่ ยิ่งเหมือนอยู่ท่ามกลางมนต์ขลังของธรรมชาติ ที่พร้อมจะยื่นเคียงข้างมนุษย์ ยามที่ต้องการความนิ่งสงบ

ธาวรินกำลังสนใจความสวยงามที่อยู่ด้านนอก จนเหมือนถูกดึงออกไปจากเสียงฝีเท้าในช่องทางเดินใกล้ๆ ก่อนจะสะดุ้งนิดๆ จากเสียงแหลมบี๊ดของภาษาสากล ซึ่งลอยมาจากแถวที่นั่งด้านหลังของชั้นธุรกิจ จนทำให้ต้องชะงัดไป

---

13 การตีลูกให้กระทบกับกำแพง

มองที่มาจากเสียง

“เอ๊ะ...พูดไม่รู้เรื่องหรือไง” เสียงแหลมตวาดไล่แอร์โฮสเตส

นัยน์ตากลมสวยเห็นหนุ่มรูปร่างสูงเบรียว แม้เขาจะยื่นหันหลังมา แต่ก็เห็นว่าเขาใส่หมวกเก็บ อีกทั้งยังสะพายเป้ใบย่อมๆ อยู่ด้วย โดยมีแอร์โฮสเตสสาวกำลังยื่นทำหน้ายุ่งยากอยู่ใกล้ๆ เพราะหญิงฝรั่งสูงวัยรูปร่างอ้วน แต่งหน้าสีจัด ที่นั่งอยู่ริมหน้าต่าง กำลังลอยหน้าใส่อย่างไม่สนใจกับการขอความร่วมมือ

“มาตามคะ...ผู้โดยสารทุกคนจะมีที่นั่งของตัวเอง รบกวนด้วยคะ” คนที่ทำหน้าที่บนเครื่องบินขอร้องอย่างสุภาพ

“ฉันมาก่อน ฉันจะนั่งตรงนี้”

“ขอโทษคะ ที่นั่งตรงนี้เป็นของคุณผู้ชายคนนี่” แอร์โฮสเตสสาวยังพยายามบอก

ผู้โดยสารที่นั่งอยู่เกือบเต็มบนชั้นธุรกิจ ต่างชำเลืองมองต้นเสียงที่แสดงเจตจำนงจะนั่งตรงนั้น ทั้งๆ ที่รู้ว่าที่นั่งตนเองอยู่ตรงไหน

“ฉันจะนั่งริมหน้าต่าง เอาที่นั่งห้องนักบินมาแลกสิ แล้วฉันจะเปลี่ยนให้” แหม่มสูงวัยร่างอ้วนยื่นข้อเสนออย่างไม่สนใจ

แอร์โฮสเตสได้แต่ทำหน้าบึ้งยาก พลังมองหาหัวหน้าของตนเอง แต่เสียงทุ้มลึกก็ซัดขึ้นก่อนอย่างเข้าใจสถานการณ์

“ไม่เป็นไรครับ...ถ้าต้องแลกกับที่นั่งห้องนักบิน ผมยอมไปนั่งตรงอื่นดีกว่า เดียวมลภาวะเสียงจะไปก่อกวนกับต้น ทำให้เครื่องรวนขึ้นมา คนอื่นจะลำบากไปด้วย อีกอย่าง...ถ้าต้องตายเพราะเครื่องบินตก ผมก็ไม่อยากได้เพื่อนร่วมชะตากรรมแบบนี้”

แหม่มสูงวัยยังทำหน้าที่ไม่สนใจ ก่อนจะหันกลับไปสนใจวิวทิวทัศน์นอก

หน้าต่าง พลังส่งเสียงหัวเราะอย่างถูกใจ กับทัศนียภาพด้านนอก

‘ไซอาขมวดคิ้วไล่ พร้อมกับ สายหน้าให้อย่างระอากับมารยาทของคน
เข้ามานั่งในห้องผู้โดยสารระดับนี้ ก่อนจะมองหาที่นั่งใหม่ เขาเดินมาหยุดตรงที่
นั่งตอนหน้าริมทางเดิน พลังเหลือบมองไปทางที่นั่งริมหน้าต่าง ที่มีหญิงสาว
กำลังหันไปสนใจทีวีทัศน์อยู่ก่อน

“ผมนั่งตรงนี้ก็แล้วกัน” บอกพร้อมกับหันไปทางแอร์โฮสเทลให้หมดห่วง
กับเรื่องของเขา

“ขอบคุณมากค่ะ” แอร์โฮสเทลบอกอย่างเกรงใจ

ชายหนุ่มเอาไปกับหมวกใส่ไว้ในที่เก็บของด้านบน ก่อนจะทิ้งตัวลงบนที่
นั่ง พลังบ่นเบาๆ ด้วยภาษาที่เรียนรู้มาเป็นบางคำ

“ผู้หญิง...เหมือนมนุษย์ต่างดาว”

พลอดคำบ่นก็ได้ยินเสียงหวานหัวเราะเบาๆ

“ยังไงฉันก็เป็นผู้หญิง ถ้าจะให้เป็นผู้หญิงต่างดาว ก็ขอแบบดี ๆ หน่อย
นะค่ะ” ธาวรินตอบด้วยภาษาสากลกึ่งปรัมกึ่งเย้า เรียวปากบางสีสวยยิ้มนิดๆ
อย่างเข้าใจความหมาย และเห็นใจในความรู้สึกของคนอารมณ์เสีย

ใบหน้ามีเสน่ห์หันไปมองเต็มตา เขาเห็นใบหน้าสวยที่มีดวงตากลมโตสี
น้ำตาลเข้มเปล่งประกายสดใส รอยยิ้มบางๆ นั้น กำลังทำให้เวลาในนี้หยุดนิ่งไป
ชั่วขณะ โดยเฉพาะมีบางอย่างเคยคุ้น เหมือนเป็นมนต์ขลังของการได้พบกับคน
ที่ทำให้ความรู้สึกบางอย่างแน่ชัด

‘หัวใจ’ ที่แข็งแกร่งและมุ่งมั่นในเกมเทนนิสมาตลอด กำลังถูกพรหมลิขิต
นำพา ‘ความอ่อนโยน’ เข้ามาก่อกวนอนอยู่ใกล้ๆ

“ไม่ทันคิดว่าจะมีคนไทยอยู่ตรงนี้...ผมขอโทษ” เสียงทุ้มห้วนทอดลง

ธาวริณเล็กคิ้วนิดๆ เมื่อได้เห็นใบหน้าชายหนุ่มมึนๆ เธอจำเขาได้ทันที
‘โซอา เมซิส นักเทนนิสหนุ่มลูกครึ่งกรีซฝรั่งเศส’ หญิงสาวนึกในใจ

หญิงสาวหันกลับไปนอกหน้าต่าง เพราะเครื่องบินกำลังเคลื่อนที่ อีก
อย่างเธอไม่อยากให้เขารู้สึกแย่กับเหตุการณ์เมื่อครู่ ก่อนจะรู้สึกถึงการยกตัวขึ้นสู่
ท้องฟ้าอย่างราบเรียบของเจ้านกเหล็กที่กำลังจะพาลลับบ้าน

เวลาผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง หลังจากเครื่องบินขึ้นจากรันเวย์เรียบร้อยแล้ว

“พี่พลอยคะ” เสียงเรียกดังอยู่ไม่ไกล

เจ้าของชื่อหันไปทางคนเรียก ก่อนจะยิ้มสวยส่งให้กับแอร์โฮสเตสสาว ที่
กำลังเข้ามาบริการผู้โดยสารบนที่นั่งชั้นนี้

“อ้าว...กวาง...ไม่คิดว่าจะเจอกันบนเที่ยวบินนี้”

“ดีใจจังเลยที่เจอพี่ กวางขอขียนามบัตรพี่ได้มั้ยคะ กวางจะจดที่อยู่
เพราะอยากจะส่งของไปเซอร์ไพรส์พี่เพชรที่ทำงานสักหน่อย” แอร์โฮสเตสสาว
เอ่ยขอ

“ได้สิจ๊ะ” หญิงสาวบอกพลางหานามบัตรส่งให้แอร์โฮสเตสสาว

“พี่พลอยจะรับเนื้อหรือไก่คะ”

“เนื้อจ๊ะ” ธาวริณยิ้มสวยส่งให้หญิงสาวรุ่นน้อง พลางชำเลืองมองชาย
หนุ่มที่นั่งกอดอกหลับตาอยู่ข้างๆ ก่อนจะได้ยินเสียงแอร์โฮสเตสถามอย่างสุภาพ
ด้วยภาษาสากล

“เนื้อหรือไก่ดีคะ”

โซอาลื้มตาขึ้นมองหญิงสาวตรงหน้า พลางขมวดคิ้วใส่อย่างขุ่นๆ ยิ่งได้
ยินเสียงแหลมๆ ลอยมาจากทางด้านหลัง ซึ่งฟังคล้ายจะไม่ถูกใจกับอาหารที่เพิ่ง

ได้รับ ยิ่งทำให้หัวคิวขมวดมุ่นหนักขึ้น

“จะเป็นเนื้อหรือไก่...รสชาติอาหารของสายการบินก็แย่อยู่แล้ว ยังมาเจอ
มลภาวะทางเสียงแถมนี้เป็นพิชอีก คุณคิดว่าผมควรจะต้องทำยังไง...”

“เอ่อ...” แอร์โฮสเตสสาวอึ้ง อย่างไม่รู้จะตอบชายหนุ่มยังไงเหมือนกัน

“ผมขอเนื้อก็แล้วกัน” ยอมเลือกอาหาร ก่อนจะหันไปคนที่นั่งอยู่ข้างๆ
“ผมเลือกตามคุณหรอกนะ...เพราะไม่อยากกินปีศาจไก่หงอนทองปากแดง” ยก
สรรพนามที่เพิ่งคิดได้ให้คนทำตัวมีปัญหาทันที

ธาวริณได้แต่ฮันไปนิดหนึ่ง พลังชำเลืองมองคนข้างๆ เหมือนกัน

‘ปากหรือนั่น...’ ได้แต่นึกอยู่ในใจ หากก็อดเห็นด้วยไม่ได้ เพราะคนที่เพิ่ง
ถูกตั้งสรรพนามไป ก็มีผมสีทองแถมยังทาปากแดงแปร์ดอีกต่างหาก ก่อนจะเห็น
เขาบ่นปาก เพราะเสียงแหลมๆ จากทางด้านหลังยังไม่หยุดบ่น

กระเป๋าลากสี่บนเครื่องสายพานลำเลียงของท่าอากาศยาน โดยมีผู้โดยสารกำลังยืนรอรับสัมภาระของตนเอง ควบคู่กับเสียงประกาศเป็นระยะๆ จากประชาสัมพันธ์ของสนามบิน

“กระเป๋าฉันอยู่ไหน ทำไมถึงไม่มีกระเป๋าของฉัน ใครเอากระเป๋าของฉันไป” สำเนียงสากล้นเป็นชุด “เจ้าหน้าที่อยู่ที่ไหน ฉันจะถามใครได้ละเนี่ย...” เหลียวซ้ายแลขวาหาคนช่วยเหลือ

ตำรวจที่จัดแจงลากกระเป๋าของตนลงมาจากสายพานลำเลียงก่อนแล้ว กำลังเตรียมจะลากออกไปด้านนอก แต่เสียงแหลมๆ ที่ดังเหมือนขอความช่วยเหลือทำให้อดไม่ได้

“มาตามคะ...กระเป๋าใบนั้นหรือเปล่า” หญิงสาวชี้ไปที่รถเข็น ซึ่งมีกระเป๋าใบใหญ่วางอยู่

“ใช่...ใช่” หญิงต่างชาติเอามือทาบบนหน้าอกอย่างโล่งใจ ก่อนจะชะงักหน้าเข้าไปหอมแก้มหญิงสาว “ฉันลืมไปว่าเธอไปวางไว้เอง...แกแล้วหลงๆ ลืมๆ แย่จัง...ขอบใจมาก”

หญิงสาวยิ้มรับรอยแนบบนแก้มเนียน ที่เป็นธรรมชาติของ
ชาวต่างชาติ พลังลากกระเป่าออกไปด้านนอก ก่อนที่เธอจะชะงักกับร่างสูง
เปรียวที่เจตนายื่นขวางทาง

“แอร์บนเครื่องเรียกคุณว่า...พลอย...ผมขออนุญาตเรียกชื่อคุณแบบนี้
บ้าง” เสียงทุ้มของภาษาสากลทอดลงอย่างอ่อนโยน แต่เน้นชื่อหญิงสาวได้อย่าง
ชัดเจน

“คะ?” ธาวรินเงยหน้ามองชายหนุ่มอย่างตกใจ

“ผมอยากรู้จักคุณ ผมต้องทำยังไงบ้าง” ไชอาถามหญิงสาวตรงๆ

“ฉันว่า...คุณเข้าใจอะไรผิดหรือเปล่าคะ” หญิงสาวต้องรีบตั้งสติกับคน
ตรงหน้า

“นี่คุณ...ผมไม่ใช่คนบ้า ผมยังมีสติดีอยู่ ที่ผมถาม...เพราะผมอยากรู้จัก
คุณจริงๆ” ยืนยันเจตนาจริงใจของตนเอง

“คนสวยใจดีของมาตาม” หญิงฝรั่งตะโกนแทรกอยู่ไกลๆ

ไชอาขมวดคิ้วทันที เหตุเพราะเสียงที่กำลังจะทำลายโสตประสาทอีก
รอบ และเหมือนเจ้าของเสียงจะเป็นปีศาจที่คอยตามหลอกตามหลอนไม่จบไม่
สิ้น เขาหันไปจ้องเขม็งทางต้นเสียงที่กำลังเดินมา

“ผมกำลังคุยกับคุณพลอย กรุณามีมารยาทด้วย” ห้วนใส่แหล่สูงวัย

“มารยาทอะไร สาวน้อยคนนี้ได้มากับนาย อย่มาทำเป็นเจ้าของเธอ
หน้าตาไม่น่าไว้ใจ...เดี๋ยวมาตามช่วยเรียกตำรวจให้เอาม๊าย” ประโยคสุดท้ายหัน
ไปถามหญิงสาว

“ไม่ต้องหรอกคะ แค่เป็นเรื่องเข้าใจผิด อย่ทำให้ยุ่งยากเลย” ธาวรินรีบ
บอก เพราะเธอรู้ว่าชายหนุ่มเป็นใคร และคงไม่ดีแน่ ถ้าเรื่องนี้จะกระทบถึงอาชีพ

ของเขา

ความอ่อนโยนอย่างธรรมชาติของเพศหญิง เมื่อหลอมรวมกับน้ำใจที่ดีงาม ยิ่งเพิ่มความประทับใจมากขึ้นอีก อารมณ์ที่ควรจะกรุ่นหนักจากที่โดนขัดจังหวะ เหลือแค่รวนไล่แบบไม่เอาเรื่อง

“กระเป๋ของตัวเองยังหาไม่เจอ ถ้าจะไปตามตำรวจ...นู่น...ไปให้ถูกที่ตรงนั้นมีป้ายแท็กซี่อยู่ด้วย เดี่ยวจะมีคนหวังดี...พาไปวัด” เสียงเข้มลงท้ายด้วยภาษาที่เรียนรู้มา

ธาวรินพยายามกลั้นหัวเราะ กับคำพูดแปร่งๆ ที่เหมือนไปแอบจำภาษาไทยมาใช้ โดยเฉพาะที่ทำให้เจ้าของภาษาต้องพยายามแปลอีกรอบ

“อะไร...แปลว่าอะไร” แหม่มสูงวัยขึ้นเสียงอย่างสงสัย

คิ้วหนาได้รูปขมวดมุ่นใส่หญิงต่างชาติสูงวัย ฆาขาวๆ ก้าวห่างออกไปอย่างไม่สนใจที่จะตอบคำถาม

“นายจะไปไหน นายยังไม่ได้ตอบฉันนะ” คนอยากรู้ตามไปติดๆ

“แกว्हุอักเสบ...จะไปหาหมอ” เอนัวร์แคะหูไปด้วย

ไบหนามีเส้นหน้หันกลับไปทางหญิงสาวอีกครั้ง คราวนี้ดวงตาสีเขียวเข้มซ่อนความหมายบางอย่างไว้ ก่อนจะยิ้มนิดๆ บนมุมปาก

ธาวรินชะงักกับรอยยักยี้มนั้น ‘ผมอยากรู้จักคุณ’ นึกถึงคำพูดของเขา ก่อนจะมองไปทางแหม่มอ้วนสูงวัยที่กำลังโบกมือให้คนมารับทางด้านนอก เธอได้แต่ถอนใจเบาๆ พลังส่ายหน้านิดๆ กับเหตุการณ์วุ่นวายเล็กๆ ตั้งแต่บนเครื่องบินจนถึงตอนนี้

เมื่อหนึ่งเหตุการณ์ของพรหมลิขิต นำพาให้ ‘หัวใจ’ เดินทางมาใกล้กัน และกำลังเป็นจุดเริ่มต้นของความผูกพัน หากการจะได้ครอบครอง ‘ความรัก’ อัน

มันคง ย่อมต้องประสพกับอุปสรรคอันมากมายเช่นกัน

ลำแสงอ่อนๆ ของยามเช้า เผยให้เห็นการตกแต่งอย่างมีสไตล์ในห้องทำงานขนาดใหญ่ โดยมีนิตยสารข่าวกีฬาเปิดกางเต็มสองหน้าอยู่บนโต๊ะทำงาน และแม้หัวข้อข่าวจะน่าสนใจแค่ไหน แต่หญิงสูงวัยที่อยู่ในห้องกลับต้องตั้งใจฟังเสียงในสายโทรศัพท์ ที่เหมือนอยากจะขอเจรจาอะไรบางอย่าง

“เรื่องนี้...ฉันอยากให้เพชรเป็นคนตัดสินใจเอง” บอกคนในสาย พร้อมกับเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ พลางลอบถอนใจ แต่ก็ยังฟังเสียงที่กำลังอยากได้ความช่วยเหลือ

“ฉันก็เห็นัยกวางเหมือนลูกเหมือนหลาน แต่เรื่องนี้ของลูกๆ ฉันต้องเคารพการตัดสินใจของพวกเขา” น้ำเสียงเนิบเน็นลากต่ำเน้นชัด

เสียงเปิดประตูห้อง เรียกให้เจ้าของห้องมองตาม ก่อนจะส่งยิ้มให้ชายหนุ่มร่างสูงที่เดินเข้ามา

“ฉันยังไม่รับปากเรื่องนี้ แต่จะถามเพชรให้อีกที” ตอบบทสนทนา พลางมองคนที่ยืนอยู่หน้าโต๊ะ ก่อนจะกดวางสายโทรศัพท์มือถือ หลังจากทางนั้นกล่าวขอบคุณและขอรบกวนเวลาเท่านี้

จันทกานต์ถอนใจเบาๆ แต่ส่งสายตาเตรียมเล่นงานบุตรชายที่ยืนยิ้มแหยๆ อยู่ตรงหน้า เพราะรู้ว่าต้องทันได้ยินหัวข้อสนทนา

“ผมเห็นกวางเหมือนน้องสาวนะครับ” ชายหนุ่มรีบบอก “และผมก็เคยบอกกวางไปแล้วด้วย” พูดจบก็ต้องถอนใจยาวๆ ออกมา

“คุณมณีพรรณ แกบอกว่าจะแต่งงานไปก็รักกันเอง” มารดากำลังหนักใจกับเรื่องของบุตรชาย

“เป็นไงไป” บุตรชายบ่น

“ฟังพูดเข้า” มารดาเอ็ดเบาๆ แต่สายตายังมองนิ่งไปที่บุตรชาย “เพชร... แม่เข้าใจความรู้สึกของคุณ แต่นี่มันก็ผ่านมาห้าปีแล้ว ลูกไม่คิดจะมองผู้หญิงคนอื่นบ้างหรือ”

ธวิเดินไปหยุดตรงหน้าต่าง เขามองออกไปยังแท่งตึกของเมืองใหญ่ เหมือนอยากจะค้นหาใครบางคน ที่เขาใฝ่รออย่างมีความหวังมาตลอด นับตั้งแต่วันที่เกิดปัญหามากมาย และทำให้เขาตัดสินใจผิดพลาดที่สุดในชีวิต

“ผมรู้สึกผิดกับเรื่องของไอร์มาตลอด ผมแค่อยากพบเธอ”

“ถ้าลูกพบเธอ และ...ถ้า...” มารดากำลังหาคำพูดที่จะถาม

“ถ้าเกิดไอร์แต่งงานแล้ว ผมจะทำไม ยังไง ��ม่ยั้ครับ”

จันทกานต์พยักหน้านิดๆ เธอมองใบหน้าบุตรชายอย่างห่วงใยในความรู้สึก

“ถ้าไอร์มีเจ้าของแล้ว ผมก็คงทำได้แค่...ขอโทษ...กับสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด ผมจะไม่ยื้อเธอคืนมาจากใคร เรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเพราะ...ผมเป็นฝ่ายปล่อยเธอหลุดมือเอง”

ชายหนุ่มเปิดเผยความรู้สึกกับมารดา พลังถอนใจเบาๆ กับความหวังเล็กๆ ว่า...ขอโอกาสสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างในตัวผู้หญิงคนหนึ่ง เพราะการรอคนๆ หนึ่งมาตลอด ‘ความทรมาน’ เป็นบทลงโทษที่ได้รับ

ก๊อ ก๊อ

เสียงเคาะประตูขัดจังหวะการสนทนา ก่อนจะเห็นร่างบางสวยในชุดทันสมัยสีสวยก้าวเข้ามาในห้อง

“คุณแม่คะ พี่เพชร” เสียงหวานทักทายบุคคลทั้งสองทันที

“ยัยพลอย” พี่ชายทักน้องสาว

มารดาيلمัทททายบุตรสาว พร้อมกับเอียงแก้มรับรอยแนบจากบุตรสาว

“พี่เพชรทำหน้าที่เครียดอีกแล้ว คราวนี้...คุณมณีพรรณส่งของหมั้นมาให้
เองหรือไงคะ” น้องสาวกระเซ้าพี่ชายทันที

“คุณมณีพรรณน่าจะมีลูกชาย พี่จะรีบไปขอให้เลย” ธวิจ้องน้องสาว
อย่างเอาเรื่อง

ธาวรินหัวเราะเบาๆ พลังเหลือบมองนิตยสารข่าวกีฬา ‘วินเนอร์แมกกา
ซีน’ ที่วางอยู่บนโต๊ะ ซึ่งเป็นหนึ่งในธุรกิจของ ‘นิพิฐูปกรณ์’

“พี่เพชรคะ...ว่างๆ ต้องข้อมเรียกคุณมณีพรรณว่า...คุณแม่...ได้แล้วนะ
คะ” ยังแก้มลักเสียงล้อ

“ยัยพลอย” พี่ชายขึ้นเสียงทันที

“พี่น้องคุณนี่...พอกัน”

จันทกานต์ส่ายหน้านิดๆ ก่อนจะหยิบนิตยสารบนโต๊ะขึ้นมา นัยน์ตาที่
เปี่ยมไปด้วยความสุข มองภาพนักเทนนิสหนุ่มที่สายตาจับนิ่งอยู่ที่ลูกเทนนิสใน
การแข่งขันของออสเตรเลีย

“เดี๋ยวแม่จะต้องออกไปประชุมข้างนอก ใครตามเรื่องราว เจมส์ให้
สัมภาษณ์ที่อังกฤษ” มารดาต้องลากสองพี่น้องกลับมาเข้าเรื่องงานเป็นดีที่สุด

“ผมครับ” ธวิมองนิตยสารตรงหน้า “ภาพ...เพิ่งเข้ารอบสี่คนสุดท้ายไป
เมื่อวานนี้ด้วยครับ ดวงรุ่งจากอังกฤษคนนี้ได้รับการสนับสนุนมาตลอด” บอกจบ
ก็ก้มมองนาฬิกาที่ข้อมือตรวจสอบเวลานัด

“ภาพ เจมส์ กำลังพุ่งแรงในวงการเทนนิสอาชีพ” ผู้สูงวัยเอ่ยขึ้น พลัง
ครุ่นคิดเรื่องราวบางอย่าง “ถ้าเทียบกับไซอา เมซีส ทั้งสองคนเหมือนน้ำตาลกับ
ยาขม”

ชาวริณเหลือบมองนิตยสารอีกรอบ หากคราวนี้เป็นภาพ หนุ่มนักเทนนิสที่กำลังโวยใส่กรรมการ ไบหน้ามีเส้นหน้บั้งตึง มีแต่เพียงประกายตาที่ฉายแววแห่งความมุ่งมั่นเท่านั้น หญิงสาวนึกถึง ‘ลูกสักหลาด’ ที่เก็บเอาไว้ ก่อนจะมองไปทางคอลัมภ์เล็กๆ ถัดลงมาจากกรอบภาพ

ความผิดพลาดในระบบของการแข่งขันเทนนิสที่ออสเตรเลีย ทำให้ “ไซอา เมซิส” นักหวดดาวรุ่งจากกรีซ โดนปรับแต้ม แกรมโดนไล่ออกจากเกม

วินเนอร์แมกกาซีน

“น้ำตาลกับยาขม” หญิงสาวทวนคล้ายถาม “เส้นทางเทนนิสสำหรับราฟ เจมส์ แทบจะโรยด้วยกลีบกุหลาบ ซึ่งตรงข้ามกับไซอา เมซิส ที่เจอแต่เรื่องราวๆ ในชีวิต”

มารตามองไบหน้าบุตรสาว ก่อนจะพยักหน้านิดๆ

“แม่กำลังหวังว่า...ระเบิดในร้านอาหารที่กรีซเมื่อห้าปีก่อน เป็นเพราะการผิดพลาดจากสื่อ ซึ่งตอนนั้นเราก็กินทางเลขไปด้วย”

“ตอนนั้น...ถ้าคุณพ่อไม่รู้จักผู้ใหญ่ ซึ่งท่านช่วยออกหน้ากับเรื่องที่เกิดขึ้น ทำให้ทุกฝ่ายยอมเจรจากับเราใหม่อีกรอบ ไม่งั้นเรื่องคงไม่จบง่ายๆ แน่” ธวิช่วยเสริมคำพูดของมารดา

“ทุกอาชีพจะมีเงามืดแฝงเร้นเสมอ และคนที่เข้มแข็งเท่านั้นที่จะหลีกเลี่ยงความหอมหวานทางด้านนี้ได้พ้น” ผู้สูงวัยสรุปสั้นๆ อย่างคนที่เข้าใจโลกของความเป็นจริง

ชาวริณทวนนึกถึงไบหน้ามีเส้นหน้ ซึ่งอาจเป็นเพราะเขาต้องเก็บจำความรู้สึกต่างๆ เอาไว้ จึงเหลือแต่เพียงแววตาเท่านั้น ที่บอกถึงความมุ่งมั่น พอ

นึกถึงภาษาไทยแปร่งๆ ที่ชายหนุ่มพูดบนเครื่องและที่สนามบิน

‘ใครเป็นคนสอนเขาล่ะเนี่ย’ อดตั้งคำถามในใจไม่ได้

อักษร ‘ดับเบิลยู’ บนหน้าตึก เป็นหนึ่งในสัญลักษณ์ของธุรกิจนิพัฏฐ
ปกรณัม อีกทั้งยังแฝงความหมายในจุดสูงสุดของการแข่งขันกีฬาทุกชนิด ‘วิน
เนอร์’ หรือชัยชนะในกีฬานั้นๆ

โซอายีนมองตัวอักษรโดดเด่นตรงหน้า ก่อนจะก้าวยาวๆ ผ่านประตูใหญ่
ของอาคารเข้าไป เขาเจตนาหยุดตรงแผนกต้อนรับที่อยู่ชั้นล่าง

“ผมต้องการพบ...คุณพลอย” ภาษาสากลแต่เน้นชื่อภาษาไทยของหญิง
สาวชัดถ้อยชัดคำ

“รบกวนแจ้งชื่อจริงด้วยค่ะ เพราะที่นี่มีคุณพลอยหลายคน” พนักงาน
ต้อนรับสาวถาม

ชายหนุ่มทำเอวทันทึ ซึ่งเป็นการรีบพลัดคำล้าวกำลังแปลกใจ เหมือนที่ทำ
อยู่ในสนามเป็นประจำ คิ้วหนาได้รูปขมวดมุ่นควบคู่กับใบหน้าบึ้งตึง เพราะไม่
เคยคาดถึงความยุ่งยาก ที่ปกติจะมีทีมงานทำหน้าที่ติดต่อให้

“มีหลายคน แล้วผมจะรู้ได้ยังไงว่าคนไหน ที่นี้มีผู้หญิงชื่อพลอยกี่คน”
คนถามเริ่มเสียงดัง

“คุณเป็นคนมาพบก็ต้องทราบสิคะ ว่าคุณพลอยที่ต้องการพบ...ชื่อจริง
ว่าอะไร แล้วที่คุณถามว่ามีกี่คน ดิฉันก็ตอบคุณเรื่องนี้ไม่ได้หรอกค่ะ” คนบอก
ต้องย่ำให้เข้าใจหน้าที่ของเธอเช่นกัน

“คุณก็ตอบไม่ได้ แล้วผมจะบอกคุณได้ยังไงว่าคนไหน” เริ่มรวนไม่สนใจ

“เป็นระเบียบค่ะ ถ้าคุณแจ้งชื่อไม่ชัดเจน ดิฉันจะตามตัวให้คุณถูกคนได้
ยังไงคะ” พนักงานพยายามชี้แจง

“ผมไม่เชื่อว่าในตึกนี้จะมีคนชื่อพลอยเป็นร้อยหรือก” คนจะมาพบยังแฉ่ง คนที่ยังยืนทำเอวเป็นเอกลักษณ์ได้แต่กวาดสายตามองไปรอบๆ เมื่อไม่เจอคนที่อยากพบ ดวงตาสีเขียวเข้มก็กลับมาจ้องเหมิ่งเอาเรื่องพนักงานสาวตรงหน้าต่อ

“ฉันคุณบอกผมมา ว่าผู้หญิงชื่อพลอยอยู่ชั้นไหนบ้าง เดียวผมไปหาเอง” ชายหนุ่มยื่นข้อเสนอ

“คุณเป็นคนนอกเข้าไปไม่ได้ค่ะ”

“คุณก็หาคนมาพาผมเข้าไปสิครับ หรือจะเรียกตำรวจ เอาทหารมาด้วยก็ได้ ผมไม่ได้มาปล้นนะคุณ” เสียงทุ้มลึกดังลั่น

จันทกานต์ที่กำลังจะเดินออกไปขึ้นรถชะงักเท่าทันที ความโดดเด่นของร่างสูงเปรียว ทำให้ต้องหันไปมองอย่างเต็มตา ก่อนจะเลิกคิ้วนิดๆ เพราะท่าทางของคนที่กำลังยืนทำเอว ไม่ผิดไปจากบนหน้าจอโทรทัศน์และในนิตยสารกีฬา

แต่พนักงานของเธอ ดูแล้วไม่น่าจะรู้จักนักกีฬาหนุ่มคนนี้ ซึ่งอาจเป็นเพราะกีฬาเทนนิสไม่เป็นที่นิยมในหมู่สาวๆ ที่นี้มากนัก

“มีเรื่องอะไรกัน”

“คุณคนนี้บอกว่าจะพบคุณพลอย แต่ไม่ทราบชื่อจริง ดิฉันก็เลยไม่แน่ใจค่ะ” พนักงานสาวอธิบาย

“เข้าใจแล้ว” รองประธานบริษัทพยักหน้า ก่อนจะหันไปมองคนตัวสูงอีกรอบ

หญิงสูงวัยเห็นดวงตาสีเขียวเข้มสวยงาม หากแววตาเหมือนยั่วให้เห็นความมุ่งมั่นที่มาถึงที่นี่ ซึ่งเธอก็รู้ด้วยสัญชาตญาณว่าชายหนุ่มต้องการพบใคร เพราะบุตรสาวก็เล่าให้ฟังคร่าวๆ เรื่องที่เจอนักเทนนิสหนุ่มบนเครื่องบิน หากไม่

คิดว่าจะตามมาถึงนี้

“โทรบอกคุณพลอยก่อน” จันทกานต์หันไปบอกพนักงานที่ยังรอทำหน้าทีตัวเองอยู่

“ดิฉันขอทราบชื่อคุณด้วยค่ะ”

“ผมชื่อไสอา เมซิส” สำเนียงไพลเพราะยามเอ่ยชื่อตนเอง

ชายหนุ่มมองพนักงานต่อสายโทรศัพท์ หลังจากเขายื่นฟังบทสนทนาที่เจ้าของภาษาคุยกัน แม้จะฟังไม่เข้าใจ หากก็รู้ว่าจะต้องเกี่ยวข้องกับเขา ก่อนจะได้ยินคำสั่งด้วยภาษาสากล ซึ่งเหมือนจงใจให้เขาเข้าใจเช่นกัน

“พาแขกคุณพลอยไปรอที่ห้องรับรองข้างบนด้วย”

“ขอบคุณครับ” ไสอาตอบด้วยภาษาไทยชัดเจน

ใบหน้าเปี่ยมด้วยความอบอุ่นแอบส่ายหน้านิดๆ กับคนที่มาขอพบบุตรสาวเธอ ก่อนจะเดินออกไปขึ้นรถที่จอดรอหน้าตึก

‘ถ้านักเทนนิสมาปล้นลูกสาว... ข่าวน่าจะดังกว่าตอนทุบไม้ในสนาม...’
มารดาหญิงสาวอดคิดไม่ได้

หลังจากได้รับแจ้งจากเลขา คนถูกขอพบก็ยิ่งไปอย่างคาดไม่ถึง อีกทั้งเขาก็ยังแจ้งชื่อตัวเองอย่างไม่กลัวความวุ่นวายจากคนอื่น ทำให้หญิงสาวเป็นกังวลนิดๆ เพราะเกรงว่าผู้ไม่ประสงค์ดีจะเข้าใจในตัวเขาได้ง่ายขึ้น คนถูกขอพบผ่อนคลายหัวใจเบาๆ ก่อนจะเดินไปทางห้องรับรอง เธออดสงสัยไม่ได้ ว่าเขามาถึงที่นี่ได้อย่างไร

บรรยากาศไทยโมเดิร์นสไตล์ในห้องรับรองแขกวีไอพี ที่ต้องการคงกลิ่นอายของความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ โดยนำความอ่อนโยนของลายเส้น มาเติม

แต่งร้อยเรียงเป็นเรื่องราวอยู่บนผนังห้อง เพื่อให้เหมาะเจาะ และเป็นทีภาคภูมิใจ
ในความงดงามของวรรณกรรม

ไซอากำลังยื่นเท้าเอว พลังขมวดคิ้วให้กับภาพยักษ์ตนหนึ่ง ซึ่งมีใบหน้า
ถึงสิบหน้าเรียงขึ้นไป อีกทั้งยังมีแขนเท่ากับจำนวนใบหน้า และตลอดทั้งตัวมีสี
เขียว แถมยังกำลังแสยะปาก ทำตาโพล่งส่งมาให้อีกด้วย

ธาวรินชะงักท่าอยู่ตรงหน้าประตู ที่เหมือนคนในห้องจงใจเปิดรอไว้ ซึ่ง
เธอก็ต้องหยุดมองเขาอย่างไม่เชื่อสายตาเช่นกัน ก่อนจะเอ่ยคำทักทาย
ออกไป

“ดูเหมือนคุณจะต้องชะตากับ...ทศกัณฐ์...นะคะ”

ร่างสูงเปรียวรีบหันกลับมาทางต้นเสียง ดวงตาสีเขียวเข้มจับหนึ่งที่หญิง
สาว พลังยิ้มกว้างสอดรับกับประกายตาแวววาวสวยงาม

“ผมไม่เคยคิด อยากรจะต้องชะตากับตัวประหลาด ที่ได้ชของผไม่เคย
จินตนาการเอาไว้ อยากให้มาเป็นคู่ซ้อของผม” พูดจบก็เดินเข้าไปใกล้หญิงสาว

“คุณทราบได้ยังไงคะ ว่าฉันอยู่ที่นี้” เงยหน้ามองคนตัวสูงที่เข้ามาใกล้
อย่างเต็มตา พอเห็นสายตาของเขาที่กวาดมองเธอทั้งตัวอย่างสำรวจตรวจตรา ก็
ทำให้คนถูกมองแทบจะหันหลังกลับไปทางเดิม

นามบัตรแผ่นเล็กจากกระเป๋าเสื้อ กำลังอวดสัญลักษณ์ตัวอักษรสากล ที่
หญิงสาวน่าจะคุ้นเคยเป็นอย่างดี พร้อมกับเห็นรอยยิ้มยั่ววนิดๆ อย่างเป็นต่อ

“นามบัตร” คิ้วเรียวยขมวดนิดๆ เพราะกำลังนึกถึงนามบัตรที่ให้
แอร์โฮสเตสบนเครื่องบิน

“นี่คุณ...ดูให้ดีซะก่อน ผมไม่ได้ขโมยมาอย่างที่คุณกำลังคิด” เสียงชาย
หนุ่มดัง พอๆ กับใบหน้ามีเสน่ห์ที่กำลังตึงใส

พอเห็นชื่อบนนามบัตร ‘วริ นิพิฐุปกรณ์’ ซึ่งเป็นบิดาของเธอ ก็อดเหลือบไปมองหน้ายุ่งๆ ไม่ได้

“นามบัตรคุณพ่อ ท่านคงให้ไว้ตอนไปขอทำหนังสือชีวประวัติของคุณ” เสียงหวานบอกอย่างเข้าใจ

“อ้อ...ชื่อในนี้คุณพ่อคุณหรือ” เหมือนคนหน้ายุ่งจะได้คำตอบซะเอง และเริ่มสนใจชื่อบนนามบัตร

นัยน์ตากลมสวยมองใบหน้ามีเสน่ห์ด้านข้าง ก่อนจะกวาดมองความแข็งแรงของร่างสูงเปรียว จากกีฬาเทนนิสที่เขาต้องฝึกฝนอย่างหนัก และสิ่งที่ต้องมีควบคู่กับเกมก็คือ ‘หัวใจ’ ที่มุ่งมั่น แต่ตอนนี้เธอกำลังสงสัยว่าเขามาทำอะไรที่นี่

“ตั้งแต่อยู่บนเครื่องบิน จนถึงตอนนี้ ฉันทำอะไรให้คุณเข้าใจผิดหรือเปล่าคะ” หญิงสาวไม่ยอมข้อมคอ

“ไม่ใช่ตั้งแต่อยู่บนเครื่องบิน ต้องนับรวมในเกมที่ผมทูปไม้ ที่คุณก็เก็บลูกเทนนิสผมไว้ และวินเนอร์แมกกาซีนก็ยังส่งคลิปรมาแก้ข่าวเง่าๆ นั้นให้ผม” ชายหนุ่มแย้งให้หญิงสาวเข้าใจให้ถูกต้อง

ธาวริดมองคนพูดอย่างตกใจ เธอไม่คิดว่าเขาจะสนใจเหตุการณ์ตอนนั้น ทั้งๆ ที่กำลังซุ่มมุนและยุ่งกับเรื่องของตัวเอง อีกทั้งเสียงคนในสนามก็ดังกระหึ่มขนาดนั้น

“ฉันมาดูรีเพลย์ในกล่องของทีมงาน และก็เห็นลูกกลบนเส้นพอดิ ฉันคิดแค่ว่า ไม่ใช่เรื่องเหนือปากว่าแรง ที่จะส่งคลิปรให้สื่อ เพราะไม่ว่าใครก็ตาม คงไม่ชอบที่จะถูกกล่าวหาแบบผิดๆ โดยเฉพาะการถูกยึดเหยียดให้เป็นผู้ผิด” หญิงสาวอธิบาย

“ถ้าฉัน...ก็ไม่มีอะไรเข้าใจผิด ผมยังย้ำคำพูดเดิม...ว่าผมอยาการู้จักคุณ”
ร่างสูงโน้มลงให้ดวงตาเสมอกับใบหน้าสวย

“ฉันว่า...เวลาแค่นั้น...” หญิงสาวกำลังพยายามหาคำอธิบาย แต่ก็โดน
แทรกซะก่อน...

“ผมไม่ใช่คนบ้าที่อยู่ดีๆ ก็บินข้ามทวีปตามคุณมาที่นี่ ถ้าไม่ได้เริ่มต้นที่ไอ้
ลูกเทนนิสของผมหลุดมือ...กระดอง...ไปหาคุณ บวกกับที่ผมได้รับน้ำใจจากคุณ
ก็ไอ้ที่คุณเห็นว่ามันเป็นเรื่องเล็กๆ นั่นแหละ”

“คนไทยใจดีเสมอค่ะ” หญิงสาวยังให้เหตุผล

“คุณพูดก็ถูก ผมเจอกับตัวเองบ่อยไป แม้แต่ยัยเหม่มีปีศาจปากแดงบน
เครื่อง ก็ยังเง่าน้อยกว่าพวกนักเทนนิสของห้องด้วยซ้ำ” โซอาได้โอกาสบ่น “การ
ที่ต้องไปตีเทนนิสทั่วโลก ทำให้ผมเห็นคนมากมาย บางคนมีน้ำใจแต่แข็งกระด้าง
บางคนอวดดีเพราะหลงตัวเอง บางคนจะช่วยเหลือใคร ก็ต้องมีผลตอบแทน”

“ดีค่ะ...ที่คุณเข้าใจ” ธาวรินเริ่มโล่งใจ

“แต่...ผมแปลกใจกับความรู้สึกตัวเอง ตอนเห็นลูกเทนนิสอยู่ในมือคุณ
มันดึงให้ผมมาค้นหาอะไรบางอย่าง” ชายหนุ่มบอกลึกลับตัวเองสัมผัสได้

ณ เวลาตรงนั้น...เขากำลังต่อสู้กับการถูกยึดเยียดให้พบความพ่ายแพ้
ถูกต้อนให้จมมูม กลายเป็นความรู้สึกกดดัน จนความเจ็บปวดกำลังลาก
ความรู้สึกให้ดิ่งลึกและเย็นถึงขั้วหัวใจ พอมีใครคนหนึ่งเข้ามา แถมหยิบยื่นน้ำใจ
ช่วยเหลือ แม้จะโดยบังเอิญหรืออะไรก็ตาม หากกำลังกลายเป็นความอบอุ่น ที่
ห่างหายจากหัวใจไปนาน

“ฉัน...” เพิ่งจะโล่งใจไปไม่พันทนาที่ ก็เจอคำพูดตรงๆ เข้าอีก

“อีกอย่าง...วินเนอร์แมกกาซีนเอง ก็สนใจจะทำชีวประวัติผมอยู่ไม่ใช่

หรือครับ” ชายหนุ่มยกข้ออ้างทางธุรกิจทันที

“ถ้าจั้น... ในฐานะที่ฉันเกี่ยวข้องกับวงการกีฬา ฉัน... ธารวิธ นินิฐุปกรณ์ ยินดีที่ได้รู้จักคุณค่ะ” หญิงสาวตอบพลางยื่นมือออกไป

“พลอย...” คนตัวสูงเริ่มขึ้นเสียง “ผมไม่เชื่อว่า คุณไม่รู้ ว่าผมหมายถึงอะไร” ไม่ยอมสัมผัสมือเรียว ที่ยื่นมาอย่างเป็นทางการ ทั้งๆ ที่อยากจะยึดมาแนบไว้กับแขนอก

“ฉันเป็นผู้หญิงไทย วัฒนธรรมของเราแตกต่างกัน ส่วนอาชีพไม่ต้องพูดถึง เรียกได้ว่าคนละสังคมเลยค่ะ” ยังพยายามบอกคนตรงหน้า

“ผมคิดเรื่องนี้มาตั้งแต่ออกมาจากสนามแล้ว ยังดีที่เราใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกันได้ แต่ความหมายลึกๆ ที่วัฒนธรรมเราต่างกัน ผมเชื่อว่าคงไม่แค่เราที่ต้องเจอกับเรื่องแบบนี้” เขาไม่ได้มองข้ามประเด็นนี้

“ใช่อา... เราต่างกันมากนะค่ะ คุณจะทำยังไงถ้าฉันฟังเพลงเดียวกันกับคุณ ไม่ว่าจะเพลงภาษาของคุณหรือของฉัน แต่เรารู้สึกไม่เหมือนกัน เพราะพื้นฐานของวัฒนธรรม” ธารวิธยังมองคนตัวสูงตรงหน้า หากลึกๆ ก็เริ่มอ่อนใจ

“ผมอธิบายให้คุณฟังได้ หรือคุณไม่คิดจะอธิบายให้ผมฟัง”

“คุณพูดตรงนี้ก็พูดได้ดี ถึงเวลาจริงๆ ฉันอยากจะเป็นนัก ว่ายังจะสนใจอธิบายให้ฟังหรือเปล่า...” หญิงสาวแอบบ่น

“ก็ผมไม่เชื่อว่าอะไรที่ต่างกันมากๆ จะอยู่ด้วยกันไม่ได้” ยังยืนยัน

หญิงสาวต้องแอบมูยหน้าให้กับความมุ่งมั่นของคนตั้งใจมา ก่อนจะต้องยอมบอกเหตุผลสุดท้ายของตัวเองออกไป

“จั้น... ฉันบอกคุณตรงๆ ก็ได้ ฉันอายุมากกว่าคุณสามปี และฉันก็คิดว่า คุณควรจะไปสนใจสาวๆ รุ่นราวคราวเดียวกับคุณมากกว่า”

ไซอาเย็นจ้องหน้าหญิงสาวอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันกลับไปทางประตู และ
ชายาวๆ ก็พาร่างสูงเบรียวออกไป

‘พอบอกเรื่องอายุหนีไปเลย’ คนที่ยังยืนอยู่ในห้องอดคิดไม่ได้ พลังผ่น
ลมหายใจ ก่อนจะสะดุ้งสุดตัว จากเสียงทุ้มลึกที่ดังถามใครสักคนอยู่ข้างนอก

“ห้องคุณฉวี นิพิฐปกรณ์ ประธานบริษัท พ่อของคุณพลอยไปทางไหน”

ฉวีรินจะรีบก้าวตามเจ้าของเสียงไป หากเสียงเรียกจากโทรศัพท์ทำให้
ต้องหยุดมอง ก่อนจะต้องกอดรับสายสำคัญ เธอได้มองตามคนที่กำลังเดินเข้าไป
ในฝ่ายบริหาร